

[Økonomiministeren.]

måde; at man ikke både kan få sin velfærd forøget gennem disse offentlige investeringer og samtidig opnå det, som vi alle gerne vil have, at også vort private forbrug øges opåvirket deraf.

Hr. Poul Dam var inde på, at det var en truisme at sige dette her, at vi ikke kan få alle vore ønsker opfyldt, og det afgørende måtte være, hvilke man ville have opfyldt og hvor meget. Ja, det kan man uden videre være enig i. Men i de videre betragtninger sagde hr. Poul Dam, at det offentlige budget var en vældig stor, ikke-fleksibel blok i hele samfundsøkonomien, og den stærke vækst i den offentlige sektor gjorde, at en kontraktion kom til at ramme den private sektor uforholdsmæssig hårdt. Det forekommer mig, at netop disse betragtninger, som jeg tror der kan være noget rigtigt i, understreger, hvor forsigtig man skal være med blot at forcere væksten i den offentlige sektor frem; det spiller faktisk en rolle, at den ikke vokser ud over alle bredder og grænser.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg tror, det er et problem, om den enkelte borger i dette land, den enkelte skatteyder, er parat til at acceptere den konsekvens, at hans private forbrugsmuligheder bliver forøget i relativt beskedent omfang i de kommende år, hvis disse offentlige formål skal opnås. Er han ikke parat til at acceptere det, ja, så risikerer vi, at utilfredsheden med, at de private forbrugsmuligheder ikke forøges, og en undervurdering, måske, af den betydning, som det har, at de offentlige investeringer forøges, at alt det fører til, at der bliver for stærkt et pres på at få sat lønninger og andre indkomster i vejret i den tro, at man kan løse disse realøkonomiske problemer ved at skabe noget mere inflation. Det var jo på den måde, det i for høj grad er gået i tresserne med det store underskud på betalingsbalancen og den stærke stigning i den udenlandske gæld som følge. Det må være en vigtig opgave at forhindre en tilsvarende udvikling i de kommende år.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Hr. Grünbaum stillede et spørgsmål til mig vedrørende lokomotivmændenes forhold, og det giver mig anledning til at gøre opmærksom på, hvad jeg også tror hr. Grünbaum er klar over i forvejen, at spørgsmålet om lokomotivmændenes indplacering i det nye tjenestemandssystem er et spørgsmål, som forhandles i lønningskommissionen, hvor lokomotivmændene selv er repræsenteret igennem deres hovedorganisation, Centralorganisation I, og at det naturligvis er på dette sted, forhandlingerne må føres og fortsat føres, idet disse forhandlinger jo ikke er afsluttet.

Det var et spørgsmål, som jeg forstod havde relation til noget konkret. Lad mig først generelt sige, at de ønsker, som Lokomotivmandsforeningen har, så vidt jeg har forstået, går ud over, hvad der har kunnet vinde tilslutning i deres egen hovedorganisation til fremsættelse i lønningskommissionen, men at der er visse ting, som lokomotivmændene har peget på, som deres hovedorganisation er gået ind for. Jeg har i hvert tilfælde her oplysninger om, at et spørgsmål om nogle tillæg til lokomotivførere i 12. lønklasse er rejst i en skrivelse fra Centralorganisation I til tjenestemandskommissionens sekretariat torsdag den 13. marts, og i denne skrivelse — som altså ligger 9 dage før der kom meddelelse om beslutningen om de 24 timers arbejdsnedlæggelse — meddeler Centralorganisationen, at den på foranledning af Lokomotivmandsforeningen og efter tilsagn fra statsbanerne, altså fra styrelsen, fremfører et forslag om nogle tillæg til lokomotivførere i 12. lønklasse.

Jeg kan endvidere oplyse, at dette spørgsmål ifølge sagens natur endnu ikke har været til forhandling i selve lønningskommissionen, men at sekretariatet fredag den 21. marts har anmodet generaldirektoratet om en udtalelse. Jeg har forstået, at det er den normale fremgangsmåde, selv om det allerede i forelæggelsen for kommissionen oplyses, at det har været drøftet med statsbanerne, hvori der formentlig ligger, at man har givet til-